

De reünie

een kortverhaal door

Roger Ambroos

Gratis aangeboden als download. Niet voor wederverkoop.

De reünie

Roger Ambroos

"Waarom zou ik gaan?" vroeg Bart, terwijl hij met zijn lepeltje in het schuim van zijn cappuccino tekende, alsof hij daar het antwoord kon vinden. "Om te zien wie er kaal is, wie gescheiden is, wie al na vijf minuten vertelt hoe druk hij het heeft of wie nog altijd dezelfde moppen vertelt als in 1996?"

Tom grijnsde. "Dus eigenlijk wil je wel gaan."

"Uit wetenschappelijke interesse misschien," zei Bart.

Ze zaten met drie aan een tafeltje aan het raam van café De Kroon, dat vroeger café De Palm heette, uit de tijd dat ze er met muntgeld betaalden en dat nog karaktervol vonden ook. Nu dronk Bart cappuccino, Tom alcoholvrij bier en Steven zwarte koffie – melk deed sinds enkele maanden iets met zijn systeem, zonder dat iemand ooit vroeg wat precies.

Op Stevens telefoon stond de uitnodiging open. Reünie oud-leerlingen Sint-Jozefcollege, lichting 1996. Daaronder stonden meerdere uitroeptekens, alsof iemand er echt zin in had. Bart roerde nog eens, hoewel de suiker allang opgelost moest zijn – vroeger had hij een sigaret in zijn hand gehad, daarna autosleutels, nu een lepeltje.

"Jullie doen daar lacherig over," zei Steven, "maar ik vind zo'n reünie eigenlijk wel mooi."

Bart keek hem aan. "Dat komt omdat je hoopt dat iedereen eindelijk volwassen is geworden."

"Dat hoop ik inderdaad."

"Dat is gevaarlijk naïef."

"Dank u."

"Maar netjes. Dat wel."

Tom draaide zijn glas tussen zijn handen, en onder het glas breidde een kringetje vocht zich langzaam uit op het tafeltje. Hij schoof het glas een beetje opzij, waardoor het kringetje alleen maar groter werd. "Ik weet het niet," zei hij. "Je komt daar binnen en iedereen probeert tegelijk te tonen dat het goed met hem gaat."

"Met mij gaat het goed," zei Bart. "Ik moet alleen nog uitzoeken op welke manier precies."

Steven glimlachte. "Dat zou zo op een naamkaartje kunnen."

"Naamkaartjes," zei Bart. "Daar begint het al. Voornaam, achternaam, beroep. Alsof je na dertig jaar samengevat kunt worden als accountmanager of teamcoach."

"Wat zou er bij jou staan?" vroeg Tom.

Bart nam een slok van zijn cappuccino en keek naar buiten. Aan de overkant stond een vrouw met een boodschappentas onder een luifel te wachten, zoekend in haar tas naar iets wat ze blijkbaar niet meteen kon vinden.

"Zelfstandige," zei Bart.

"Ben je zelfstandige?"

"Nee, maar het klinkt beter dan tussen twee jobs in."

Steven trok zijn wenkbrauwen op. "Ik dacht dat je iets deed met vastgoed."

"Ik heb drie maanden iets gedaan met vastgoed. Daarna deed vastgoed iets met mij."

Tom lachte. "Dat staat ook mooi op een naamkaartje."

Bart glimlachte, maar niet lang. Hij tikte met zijn lepeltje tegen de rand van het kopje, net iets te hard voor zo'n fragiel ding. "Ik zeg maar iets," zei hij. "Dat is net het probleem. Vroeger wist iedereen wie ik was. Bart. Die van 6B. Die altijd met iedereen praatte. Die de meisjes kende, de leraren kon nadoen en op de laatste honderd dagen op het podium kroop zonder gevraagd te zijn."

"Je was populair," zei Steven.

"Ja," zei Bart. "En kijk nu. Nu ben ik een man die zijn cappuccino te lang roert, omdat hij niet wil zeggen dat hij geen idee heeft wat hij met zijn leven aan het doen is."

Tom keek hem aan. "Dat is wel een stevige zin voor iemand die altijd alleen maar lacherig doet."

"Ik ben in vorm vandaag."

Buiten schoof een bus voorbij, het licht van de koplampen gleed over het raam, zodat ze zichzelf even weerspiegeld zagen zitten: drie mannen met drank, een gedoofte telefoon en gezichten die nog net genoeg van vroeger hadden om elkaar zonder uitleg te herkennen.

Steven nam zijn kopje met twee handen vast. "Je moet dat niet zo zwaar maken. De meeste mensen hebben geen idee wat ze aan het doen zijn."

"Jawel," zei Bart. "Maar sommigen dragen een betere jas."

Tom keek naar de telefoon. Het scherm was ondertussen zwart geworden, maar de uitnodiging lag er nog altijd – dat was het vervelende aan telefoons, dacht hij, ze konden slapen, maar wat erop stond bleef gewoon bestaan, wachtend tot iemand het weer wakker maakte.

"We kunnen ook niet gaan," zei Tom.

"Dat is de volwassen optie," zei Bart.

"Niet gaan is volwassen?" vroeg Steven.

"Volwassenheid is voor een groot stuk vermijden dat je ergens moet uitleggen waarom je niet geworden bent wie je dacht te worden."

Steven zette zijn kopje neer. Het schoteltje tikte tegen de tafel en hij schoof het meteen weer recht, alsof zelfs dat kleine beetje wanorde hem iets deed.

"Ik zou graag gaan," zei hij.

Bart boog zich naar hem toe. "Steven, jij gaat bij de kaastafel staan en tegen Vanessa van 5B zeggen: 'Maar wie waren we werkelijk in 1996?'"

"En dan zegt Vanessa dat Tom ooit haar passer heeft gestolen," zei Steven.

"Ik heb die teruggegeven," zei Tom.

"Ja, na twintig jaar," zei Bart.

Steven glimlachte, maar daarna zakte zijn gezicht weer terug in de stand waarin het meestal stond als hij nadacht – iets in de mondhoeken dat naar binnen trok in plaats van naar buiten.

"Wat?" vroeg Tom.

Steven haalde zijn schouders op. "Niets."

"Dat is meestal iets," zei Bart.

Steven keek naar zijn koffie, terwijl hij met zijn duim over het oor streek, als om zichzelf nog even tijd te geven.

"Ik zat net te denken," zei hij, "dat ik eigenlijk nooit zeker heb geweten of mensen me mochten."

Tom stopte met zijn glas draaien. Bart trok zijn hoofd een beetje achteruit.

"Wat bedoel je?" vroeg Bart.

"Gewoon. Ik was er. Ik had goede punten, ik deed mee als het moest, ik werd niet gepest, maar ik hoorde nergens echt bij."

"Dat is niet hetzelfde als niet gemogen worden," zei Tom.

"Nee," zei Steven. "Maar soms is dat bijna erger. Als ze je haten, weten ze tenminste nog dat je er bent." Bart zei niets.

"Vroeger dacht ik dat ik rustig was," zei Steven. "Dat ik boven de drukte stond. Dat ik niet zo nodig overal bij moest zijn."

Buiten begon het te regenen, niet hard, net genoeg om mensen wat harder te laten stappen.

Steven schoof zijn stoel een beetje naar achteren en toen weer naar voren, zodat de poten kort over de vloer schuurden. "Ik weet nog," zei hij, "dat er na het laatste examen een feestje was. Bij iemand thuis. Ik hoorde het pas maandag. Iemand zei: 'Je had moeten komen.' Alsof ik zelf beslist had om niet te gaan."

Bart keek naar zijn cappuccino, waarin het schuim ondertussen was ingezakt tot een dunne, beige rand.

"Dat wist ik niet," zei hij.

"Dat was ook niet iets wat je aan de grote klok zou hangen." Steven glimlachte even, maar alleen met zijn mond, niet met de rest van zijn gezicht. "Je gaat niet op maandag zeggen: jongens, ik ben blijkbaar sociaal overgeslagen."

Tom keek naar buiten. "Amai."

Steven aarzelde even voor hij verderging, alsof hij zelf nog moest beslissen of het wel de moeite waard was om uit te spreken. "Het gekke is," zei hij dan, "dat ik er toen niet eens kwaad om was. Ik heb mezelf wijsgemaakt dat ik toch niet had willen gaan. Dat ik liever thuis bleef om te lezen."

Hij zweeg, langer dan nodig.

"Dat kwam goed uit."

Bart wreef met zijn hand over zijn kin, zijn blik nog altijd op zijn kopje gericht, alsof daar iets in te vinden was.

"Bij wie was dat feestje?" vroeg Tom.

Steven haalde zijn schouders op. "Koen, denk ik. Of iemand van 6A. Ik weet het niet meer precies."

Bart keek op. Hij wist het wel.

"Bij Koen," zei Bart.

Steven keek naar hem.

"Denk ik," zei Bart.

Tom deed niets met zijn gezicht – dat kon hij goed, zo neutraal blijven kijken dat het bijna verdacht werd. Bart trok zijn vingers over de rand van zijn kopje, en nu kwamen de stukken terug, één voor één. Alsof ze al die tijd hadden liggen wachten om weer boven te komen: de gang na het laatste examen, Koen die zei dat zijn ouders weg waren, een groepje rond hem, iemand die vroeg wie ze nog moesten verwittigen. Namen. Te veel namen. Gelach. En ergens tussen die namen iemand die Steven noemde.

Moeten we Steven ook iets laten weten?

En dan zijn eigen stem. Niet luid.

Steven? Die komt toch niet.

Daarna was er waarschijnlijk gelachen. Of niet. Misschien waren ze gewoon verdergegaan met namen noemen. Wat eigenlijk erger was.

Bart legde zijn hand plat op tafel, alsof hij daarmee nog iets kon tegenhouden wat al in beweging was.

"Ik denk dat ik iets gezegd heb," zei hij.

Steven keek hem aan. "Wat?"

Bart ademde uit. "Dat je toch niet zou komen."

Tom keek naar zijn glas.

"Ik weet het niet zeker," zei Bart.

"Jawel," zei Steven.

Bart knikte. "Ja."

Aan de toog siste de koffiemachine, en ergens lachte iemand te hard om iets wat niet voor hun tafel bedoeld was. De deur ging open en een vrouw met natte haren kwam binnen en keek even rond, alsof ze eigenlijk had gehoopt in een beter café binnen te stappen.

Bart bleef naar zijn hand kijken. Hij had nooit beslist om Steven niet uit te nodigen – dat was misschien nog vervelender. Het was gewoon gebeurd, zonder dat er ooit een moment was geweest waarop hij er echt over had nagedacht.

"Ik dacht dat ik u kende," zei hij.

Steven knikte. "Dat is meestal het probleem."

Tom maakte een klein geluid, bijna een lach, maar hield het net op tijd binnen.

"Ik bedoel," zei Bart, "je leek altijd alsof je dat soort dingen toch maar stom vond."

"Soms vond ik dat ook stom."

"Zie je."

"Niet altijd."

Bart knikte. Daar viel weinig tegenin te brengen.

"Sorry," zei hij.

Steven keek naar het lepeltje naast Barts kopje, en daarna naar zijn eigen koffie, en het woord bleef even liggen tussen hen, alsof het niet goed paste tussen de kopjes – te groot voor de tafel, te banaal voor dertig jaar.

"Het is lang geleden," zei Steven.

"Dat maakt het niet beter."

"Nee," zei Steven. "Maar ook niet belangrijker dan het is."

Bart wilde iets zeggen, maar alles klonk verkeerd nog voor hij het had uitgesproken. Hij was dat niet gewend – meestal kwamen zijn woorden vanzelf, maar nu bleven ze ergens achteraan staan, alsof ze niet naar voren durfden.

Tom nam een slok van zijn alcoholvrije bier. "Misschien is dat net zo'n reünie," zei hij. "Je krijgt mensen terug die je zelf ergens hebt laten liggen."

Bart keek hem aan. "Dat is nogal proper gezegd voor iemand met alcoholvrij bier."

"Ik doe mijn best met beperkt materiaal."

Steven glimlachte flauw en pakte zijn telefoon. Het scherm lichtte op, de uitnodiging verscheen weer, en onderaan stonden twee knoppen.

Aanwezig.

Niet aanwezig.

Bart keek ernaar, alsof het zo gemakkelijk was – alsof je ergens bij hoorde omdat iemand op een scherm tikte.

"Dus?" vroeg Steven.

"Dus wat?" zei Bart.

"Gaan we?"

Bart keek naar Tom, die deed alsof hij geen mening had – dat betekende bij Tom meestal dat hij er drie had, maar geen enkele wilde delen.

"We kunnen ook hier blijven," zei Bart. "Dit is al een reünie. Alleen zonder de sociale maskerade."

"En minder Vanessa van 5B," zei Tom.

"Ook een voordeel."

Steven hield zijn duim boven de knop. "Ik ga."

Bart keek hem aan.

"Ik wil het zien," zei Steven. "Niet omdat ik denk dat het plezant wordt. Gewoon omdat ik geen zin heb om nog eens thuis te blijven en daarna te horen hoe het was."

Bart knikte. Vervelende, redelijke zin.

"Dan ga ik ook," zei Tom.

Bart zuchtte. "Groepsdruk. Eindelijk weer zoals vroeger."

"Niemand verplicht je," zei Steven.

"Dat is juist het probleem. Dan moet ik zelf kiezen."

De ober kwam langs en vroeg of alles in orde was. "Nog een cappuccino of een biertje?"

"Alles in orde," zei Tom.

De ober knikte en liep verder.

Bart keek hem na. "Zie, volwassenheid, liegen."

Steven drukte op de knop, één keer.

"We zijn ingeschreven," zei hij.

"Wij?" vroeg Bart.

"Ik heb drie personen aangeduid."

"Mooi," zei Tom. "Dan kunnen we nog altijd vertrekken na een uur."

"Na anderhalf uur," zei Bart. "We moeten niet doen alsof we geen karakter hebben."

Steven legde zijn telefoon neer en het scherm doofde. Buiten regende het inmiddels harder, en binnen hing de geur van koffie, natte jassen en bitterballen van een tafel verderop, dicht en warm, zoals het in zulke cafés altijd ruikt als het buiten guur wordt. Bart pakte zijn lepeltje weer vast, maar roerde niet.

"Als ik op die reünie iemand niet herken," zei hij, "moet je het zeggen."

"Dat ga ik niet allemaal bijhouden."

"Niet iedereen. Alleen de mensen van wie ik vroeger dacht dat ze toch niet zouden komen."

Steven keek hem aan. Er zat een antwoord klaar – Bart zag het, Tom waarschijnlijk ook – maar Steven liet het los.

"Begin dan maar met mij," zei hij.

Bart knikte. "Steven. Zwarte koffie. Geen melk, want zijn systeem doet moeilijk." Tom lachte. Steven ook, kort. Daarna schoof hij het suikerpapiertje precies tegen de rand van zijn schoteltje, met een aandacht die net iets te nauwkeurig was voor zoiets kleins. Bart zag het en wilde er iets over zeggen. Hij deed het niet.

Ze stonden op. Tom trok zijn jas van de leuning, Bart liet wat kleingeld op tafel vallen – te veel. "Dag Bart, Tom," zei de ober. Ze knikten nog even naar de ober en liepen naar buiten, de regen in, de kraag van hun jas al half omhoog voor ze de deur uit waren.

De ober begon af te ruimen. Hij pakte het bierglas, stapelde de schoteltjes, veegde met zijn doek in een boog over het tafelblad. Met zijn andere hand schoof hij de stoelen weer recht tegen de tafel.

Hij liep terug naar de bar, zette het dienblad neer en begon de kopjes om te spoelen.

Buiten, door het beslagen raam, zag hij de twee schaduwen de straat oversteken.

© 2026 Roger Ambroos. Alle rechten voorbehouden.

Dit verhaal wordt gratis aangeboden als download. Vrij te delen in ongewijzigde vorm en met bronvermelding; niet te gebruiken voor commerciële doeleinden, herpublicatie of AI-training zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.